

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2584/2021
30.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владета Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чију су пуномоћници Александар Грујичић, адвокат из ... и Бојан Јовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Гж 130/2021 од 09.02.2021. године, у седници одржаној 30.11.2022. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Шапцу Гж 130/2021 од 09.02.2021. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Лозници П 1490/15 од 18.11.2020. године, одбачен је предлог за понављање поступка туженог поднет 16.10.2020. године.

Решењем Вишег суда у Шапцу Гж 130/2021 од 09.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђено првостепено решење. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијаног решења на основу члана 408. у вези члана 420. став 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, пресудом Основног суда у Лозници П 1490/15 од 28.11.2017. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати 8.000 евра са каматом од 28.10.2013. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, да му на име изгубљене добити због некоришћења стана у Новом Саду, у виду закупнине исплати 13.720 евра са каматом од 02.10.2014. године, као и да му

накнади трошкове поступка у износу од 463.638,00 динара са каматом. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 684/18 од 17.05.2018. године наведена првостепена пресуда је делимично преиначена и одбијен је захтев тужиоца за исплату накнаде изгубљене добити због некористићења стана у Новом Саду у износу од 7.700 евра са каматом од 02.10.2014. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у месту исплате.

Тужени је 16.10.2020. године поднео предлог за понављање поступка, с позивом на разлоге прописане чланом 426. став 9. ЗПП. У предлогу је навео да је након доношења пресуде у овој правној ствари, пресудом Основног суда у Новом Саду П 7793/17 од 11.02.2019. године одбијен примарни захтев овде тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник стана у Новом Саду у ул. ..., као и евентуални захтев којим је тражио да се ВВ обавезе да му изврши повраћај цене у износу од 44.850 евра са припадајућом каматом, да је ова пресуда потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2444/19 од 02.07.2019. године и да је пресудом Врховног касационог суда Рев 3611/19 од 18.12.2019. године одбијена ревизија која је изјављена против наведене пресуде Апелационог суда у Новом Саду. Тужени је у предлогу навео да је за постојање пресуде Основног суда у Новом Саду сазнао од тужиоца, који му је путем апликације „Viber“ послао пресуду Врховног касационог суда Рев 3611/19 од 18.12.2019. године, и стим у вези сматрао да је накнадно, пред Основним судом у Новом Саду правноснажно решено претходно питање на коме је одлука у овом поступку заснована и да су се испунили услови да се поступак понови.

Одлучујући о предлогу за понављање поступка, нижестепени судови су применом члана 430. став 1. у вези члана 429. став 2. ЗПП, предлог одбацили, као непотпун, оценивши да разлози наведени у предлогу не могу бити законски основ за понављање поступка због тога што подносилац предлога за своје наводе није доставио доказе, као и да се није могло утврдити да ли је предлог благовремен, из разлога што уз предлог није достављен доказ о датуму пријема пресуде на основу које се тражи понављање поступка.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су одлучили нижестепени судови када су одбацили, као непотпун предлог туженог за понављање поступка.

Предлог за понављање поступка је ванредни правни лек који се подноси против правноснажне одлуке, чија је сврха отклањање одређених недостатака у погледу чињеничног утврђења на коме је заснована одлука која се предлогом побија, као и најтежих повреда одредаба парничног поступка. Овај правни лек има за циљ да се у поступку који је покренут предлогом, после наступања правноснажности, неправилна односно незаконита судска одлука укине, да се поново расправе спорна питања и донесе правилна и законита одлука.

Чланом 429. став 1. ЗПП прописано је да се предлог за понављање поступка подноси суду који је донео одлуку у првом степену, а ставом 2. истог члана да у предлогу морају да се наведу: законски основ по коме се тражи понављање, околности из којих произлази да је предлог поднет у законском року и докази којима се поткрепљују наводи предлагача.

Чланом 430. став 1. ЗПП, прописано је да ће првостепени суд неблаговремене (члан 428.), непотпуне (члан 429. став 2.) или недозвољене (члан 85. став 6. и члан 428.) предлоге за понављање поступка одбацити решењем без одржавања рочишта.

Полазећи од наведеног, правилан је закључак нижестепених судова да је предлог туженог за понављање поступка непотпун, јер тужени уз предлог није доставио доказе којима се поткрепљују наводи да је у правноснажно окончаном поступку који се водио пред Основним судом у Новом Саду решено претходно питање, нити је доставио односно предложио доказе на околност када је сазнао за постојање те пресуде, а што је од утицаја на дозвољеност и благовременост поднетог предлога. Нижестепени судови су сматрали да је без утицаја на другачију одлуку то што је тужени уз предлог за понављање поступка доставио фотографије преписке путем апликације „Viber“ и фотокопију пресуде Врховног касационог суда Рев 3611/2019 од 18.12.2019. године, с обзиром да су исте нечитке и да се из њих не може ништа битно утврдити.

Стога су неосновани наводи ревизије туженог којима се указује да је предлог потпун, јер садржи законски основ по коме се тражи понављање поступка, околности из којих произлази да је предлог поднет у законском року и доказе којима се поткрепљују наводи, указујући да је управо од тужиоца сазнао са поступак који се водио пред Основним судом у Новом Саду, који му је 23.09.2020. године путем апликације „Viber“ послао пресуду Врховног касационог суда Рев 3611/2019 од 18.12.2019. године и да му одлуке донете у том поступку нису могле да буду достављене, с обзиром да није странка у том поступку. Наводи су неосновани, с обзиром да тужени није доставио доказе о благовремености поднетог предлога и основаности истог, а из доказа које је доставио - фотографије преписке путем апликације „Viber“ не може се оценити благовременост и основаност предлога. Осим тога исти су нечитки.

Чињеница је да је другостепени суд одлучујући о жалби против решења којим је одбачен предлог за понављање поступка туженог ценио испуњеност услова за понављање поступка, иако је сматрао да је предлог непотпун, није од утицаја на другачију одлуку, с обзиром да су нижестепени судови претходно ценили потпуност предлога за понављање поступка, те с тим у вези закључили да је исти непотпун.

Са напред наведених разлога, оцењени су као неосновани наводи ревизије, и на основу члана 414. у вези члана 420. став 5. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић